

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-5 У. 2652/21
06.07.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Сандре Пауновић, председника већа, Наташе Коцић Филиповић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Миша Барац, адвокат из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ Душанов базар "Кула" локал П/202, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, ради поништаја решења туженог 01 број 9304/20 од 30.12.2020. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 06.07.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 9304/20 од 30.12.2020. године.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство унутрашњих послова, Кабинет министра, да тужиоцу АА из ..., ..., надокнади трошкове управног спора, у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђује се да је АА, овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у Нишу, престао радни однос дана 19.12.2019. године, по сили закона, када је постала правноснажна пресуда Вишег суда у Београду, број К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, којим је тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и

истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У тужби поднетој Управном суду 05.02.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да је тужени орган дана 11.02.2020. године донео решење 01 број 1287/20, које је садржало потпуно идентичну изреку решења као и оспорено решење које је оспорава тужбом. Наводи и да је против решења 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године поднео тужбу Управном суду, који је пресудом II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године, уважио тужбу и поништио наведено решење. Наводи да након што је поништено решење туженог органа, он није враћен на рад, већ је против правноснажне пресуде II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године, тужени орган поднео Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке дана 12.01.2021. године, а пре тога је дана 30.12.2020. године донео тужбом оспорено решење, идентично као и решење који је Управни суд поништио наведеном пресудом. У тужби даље наводи да тужени орган није правилно применио одредбе члана 172. и 250. Закона о полицији, већ је погрешно и противно закону применио одредбе Закона о државним службеницима. Наводи да је одредбама члана 172. Закона о полицији, који је *lex specialis* у конкретном случају и који регулише случајеве престанка радног односа полицијских службеника по сили закона, прописано да полицијском службенику престаје радни однос по сили закона када је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од најмање шест месеци и то даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Тужилац наводи да је престанак радног односа по сили закона по наведеном пропису могућ само уколико је осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци, али да се не односи на оне којима је изречена условна осуда. Сматра да радни однос не би требало да му престане, с обзиром на то што је тужиоцу, као полицијском службенику изречена условна осуда, као мера упозорења, а не казна, па не постоје законски услови да му престане радни однос по сили закона у смислу одредбе члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији. Указује да Закон о полицији и Закон о државним службеницима различити регулишу и сам тренутак престанка радног односа, па да је и из тог разлога требало применити Закон о полицији. Наводи да је тужени орган, самим тим што је погрешно применио одредбу члана 250. Закона о полицији, погрешно применио и одредбу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, па и истовремено погрешно применио и одредбу члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности. Сматра да не би постојали услови да тужиоцу престане радни однос по сили закона правилном применом одредбе члана 172. став 1. тачка 2. и 3. Закона о полицији, јер тужилац није осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци нити је осуђен за неко од кривичних дела таксативно наведених у члану 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији. Указује и да је дело извршено 28.09.2014. године, за које је осуђен правноснажном пресудом суда, а да је у наведеном тренутку одредбама тада важећег Закона о полицији и Закона о државним службеницима било прописано да радни однос, по сили закона, престаје

само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати надлежном органу на поновни поступак, као и да му тужени орган накнади тужиоцу трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара и таксе, по одлуци Суда.

У одговору на тужбу, тужени орган јеистакао да је тужба неблаговремена, при чему је надаље у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбаци или одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари, увидом у пресуду Врховног касационог суда, Узп 11/2021 од 12.03.2021. године и пресуду Управног суда II-5 У. 11146/21 од 07.10.2021. године, невезано за наводе тужбе, нашао да је тужба је основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган увидом у списе предмета утврдио да је пресудом Вишег суда у Београду број: К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1040/19 од 19.12.2019. године, чиме је пресуда Вишег суда постала правноснажна 19.12.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика. Из образложења оспореног решења даље произлази да тужени орган налази да је пресуда Вишег суда у Београду број: К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, постала правноснажна 19.12.2019. године, па је као датум престанка радног односа одређен наведени датум, као и да је тужени орган, одлуку у диспозитиву оспореног решења донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и применом одредбе члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности, налазећи да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци. Тужени орган је указао да је решење о престанку радног односа које се доноси по сили закона деклараторног карактера и да се тим решењем утврђује разлог и дан престанка радног односа, а да послодавац у том случају нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. Истакао је да је одлучна чињеница за доношење оспореног решења о престанку радног односа по сили закона то што је

тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Из пресуде Управног суда II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године, произлази да је уважена тужба тужиоца и поништено решење Министарства унутрашњих послова, Кабинет министра, 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године, којим се утврђује да је АА, овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у Нишу, престао радни однос дана 19.12.2019. године, по сили закона, јер је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, број К.бр.378/18 од 17.04.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Пресудом Врховног касационог суда, Узп 11/2021 од 12.03.2021. године, одлучујући по захтеву Министарства унутрашњих послова, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда - Одељења у Нишу II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године, захтев је уважен, укинута пресуда Управног суда - Одељења у Нишу, II-5 У. 8474/20 од 03.12.2020. године и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање. Наведени предмет је заведен под бројем II-5 У. 11146/21.

Поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда, Узп 11/2021 од 12.03.2021. године, Управни суд је пресудом II-5 У. 11146/21 од 07.10.2021. године, ставом првим диспозитива, одбио тужбу тужиоца изјављену против решења Министарства унутрашњих послова, Кабинет министра, 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године и ставом другим, одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора.

Имајући у виду да постоје два решења у истој управној ствари, којима је на истоветан начин код истог чињеничног стања и одлучено, овде оспорено од 30.12.2020. године и решење туженог 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године, као и да је пресудом Управног суда II-5 У. 11146/21 од 07.10.2021 године, ставом првим диспозитива, одбијена тужба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Кабинет министра, 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године, Суд налази да касније донето решење треба поништити и уклонити из правног поретка, јер је остало на правној снази решење 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године.

Како у списима предмета туженог органа нема доказа да је оспорено решење достављено пуномоћнику тужиоца, то се не може прихватити навод туженог

органа да је тужба неблаговремена.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристају, будући да је због повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Имајући у виду наведено, Управни суд је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, уважио тужбу и поништио оспорено решење, стим да тужени орган у извршењу ове пресуде није дужан да доноси ново решење, јер је остало на правној снази решење 01 број 1287/20 од 11.02.2020. године.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове управног спора, а које је Суд, на основу тарифног броја 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 43/23), одредио за састав тужбе од стране адвоката, у траженом износу од 16.500,00 динара, затим, трошкове у висини таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и трошкове на име таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 06.07.2023. године, II-5 У. 2652/21

Записничар
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Сандра Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК